

1.

Er is het verhaal van de Bende van Nijvel die in de jaren tachtig achtentwintig mensen heeft vermoord in supermarkten in Brabant en die ze nooit gevonden hebben, zelfs niet de Reus waarvan robottekeningen bestaan, omdat het onderzoek herhaaldelijk van hogerhand werd onderbroken en gesaboteerd omdat er misschien hogere politici en magistraten en militairen hun broek hebben bevlekt in de zogenaamde roze baletten of seksfeestjes waar minderjarigen aanwezig waren of omdat de rijkswacht betrokken was en relaties onderhield met extreem rechtse groeperingen zoals de Westland New Post die het land wilden ontwrichten en de rijkswacht sterker wilde maken of omdat de CIA betrokken was of omdat België Israëliische wapens verkocht aan de Palestijnse Autoriteit ... het enige wat we weten is dat ze De Staerke hadden vastgezet en terug hebben losgelaten en dat het onderzoek van Dendermonde naar Charleroi is verplaatst en dat ze reconstructies hebben gedaan op de commerciële televisie en dat iedereen het nu allemaal al bijkans vergeten is behalve de mensen die toen andere mensen voor hun eigenste ogen doodgeschoten zagen worden door de Reus die glimlachte en grijnsde terwijl hij de knieën van kleine kinderen verbrijzelde.

Er is daarnaast het verhaal van die journalist van de VRT, Guy Bouten, die werd ontslagen nadat hij in de gevangenis van Vorst had gezeten omdat hij verliefd was geworden op een Moldavische prostitué en vervolgens haar pooier bedreigd had en die toen hij terug losgelaten werd met zijn ontslagpremies een onderzoek naar de Bende van Nijvel was gestart en heel de wereld afvloog om met alle betrokkenen en verdachten en magistraten te gaan praten en die vijf jaar lang dag en nacht als een bezetene aan het dossier heeft gewerkt en die toen hij het boek eindelijk publiceerde een heel negatieve recensie kreeg van De Standaard waardoor zijn boek niet gelezen werd en in de vergetelheid terechtkwam, ook al probeerde Bouten het opnieuw met een Franstalige herwerkte versie waar zagezegd de oplossing voor het drama van de Bende van Nijvel in zou staan, maar er is geen oplossing en Bouten is een mislukt man en hij heeft niemand op wier schouders hij uit zou kunnen huilen want de Moldavische prostitué heeft hem nooit moeten hebben.

Er is het verhaal van de middeleeuwse zanger, ziener en zot die de geweldige gave had lyrische epossen te schrijven waarvan elke letter, van de eerste tot de laatste, later bewaarheid werd, maar die spijtig genoeg geplaagd werd door een verbeelding die

nogal helde naar de donkere en gewelddadige kant van het spectrum en die zodoende zijn hele leven werd geplaagd door mensetende draken, trollen met giftige ademtochten en van de pestbuilen etterende en zwerende elfen, maar vooral door mensen, door mensen werd hij nog het meest geplaagd.

Of het verhaal van die andere gek die jarenlang door het noorden van Mexico had gereisd en die een roman had geschreven over het de plaatselijke drugsoorlogen waarvan hij dacht dat het alle andere romans uit de ganse gehele literatuurgeschiedenis zou overstijgen, maar die jammer genoeg zijn eigen geschrift niet meer kon lezen en die zijn roman ook niet meer opnieuw kon schrijven omdat er meer dan vijfhonderd personages waren en hij op den duur al lang niet meer wist wie wie was.

2.

Er is het verhaal van het gekkenhuis in Ciudad Juárez, een stad aan de grens van de wereld en alles wat niet bij de wereld hoort, waar die schrijver in terechtgekomen was en dat werd uitgebaat door een priester die zichzelf El Pastor laat noemen en die vroeger in de bouw ging werken in Los Angeles en Arizona en Texas gelijk alle Mexicanen in de bouw gaan werken en die slecht Engels leerde van bikers en alcoholisten en dat mengde met zijn slechte Spaans en die duizend vijfhonderd dollar per maand verdiende als kraanoperator en met dat geld ging zuipen en allerlei rottigheid in zijn neus duwde en naar de hoeren ging en slikte en spoot tot hij door een Mexicaanse portier uit zijn eigen geboortestad buiten werd gesmeten en de ochtend erop wakker werd in een smerige verlaten steeg van een vuilkar die voorbij reedt en die zich alleen nog maar herinnerde dat hij in slaap was gevallen tussen de buitenproportionele tetten van een travestiet met baardhaar die zijn geslacht nochtans wel geschoren had, en behalve dat wist de pastoor niks meer en hij begon door de straten te dwalen en uit vuilbakken te eten en naar auto's te schreeuwen die op de eindeloze knoop autostrades rond El Paso dwalen, tot de pastoor op een plein in het centrum van de stad iemand het woord van Jezus Christus hoorde prediken en hij neerviel gelijk de wind hem rond zijn oren had geslagen, waarop hij wakker werd met God in zijn hart, en drie jaar lang in bijbelstudie ging en pinksterpredikant werd met een eigen radio- en televisieshow en zo opnieuw genoeg geld verdiende voor een Chrysler en een truck en een schoon huis in een arme wijk aan de grens van de wereld en vooral een zottenhuis, want dat was zijn droom, de mensen te kunnen helpen gelijk hij geholpen was en hij kocht een gebouw vijfendertig kilometer buiten de stad waar hij nu al meer dan tien jaar mensen verzorgt die waanzinnig zijn geworden van al het geweld en de goeiekope drugs en van al de andere mensen die voor hen vreemden waren geworden met spastische gezichten die niks verstaanbaars

meer leken te zeggen, en ondanks al die waanzin geeft de pastoor niet op, want hij is een vechter en hij is buitengemiddeld en gewelddadig maar dan op een goede manier, het soort geweld dat hem doet overleven in dat gekkenhuis in het midden van de woestijn dat negenendertig duizend dollar per maand kost aan onderhoud en waar ze hem al vier keer ontvoerd en net niet vermoord hebben.

En er zijn al die verhalen van al die waanzinnigen in dat gekkenhuis zelf in die eindeloze woestijn waar ze met honderdtweëntwintig zijn en gedwongen worden samen te leven op een koer van 122 vierkante meter en die worden opgesloten in hokken opdat ze elkaar de haren niet uit zouden trekken en elkaar de strot niet zouden over bijten.

Het verhaal van dat kleine meisje uit Acapulco bijvoorbeeld dat ze met de coyotes, want zo noemen ze de mensensmokkelaars in Mexico, hadden meegegeven omdat haar ouders in Florida op haar zouden wachten, maar die haar ouders nooit meer heeft gezien omdat die in dat gekkenhuis terechtgekomen zijn en omdat ze in de woestijn van Arizona waar de indianenstammen wonen en een weg ligt die ze Highway of Death noemen omdat er niemand weet hoeveel immigranten uitdrogen en opgeslokt worden door het zand, daar in die woestijn hebben ze haar verkracht en toen in de richting laten lopen van een klein huisje waar licht brandde en Amerikaanse muziek weerklonk van The Doors die This Is The End zongen en in het klein huisje zat het vol mannen van de Border Patrol en ze hebben haar om vier uur 's nachts weer gedeporteerd terwijl dat helemaal niet mag minderjarigen om vier uur 's nachts deporteren en nu is ze daar nog steeds in een opvangcentrum in Nogales of in Mexicali of in Piedras Negras en geven ze haar daar twee tortillas per dag en water en laten ze haar niet naar haar favoriete telenovela kijken waar een klein meisje in voorkomt dat liedjes zingt en samen met een oude waanzinnige professor het kwaad bestrijdt, simpelweg omdat ze daar geen tv hebben.

Of toen ze de schrijver, toen hij nog min of meer bij zinnen was, hadden meegepakt naar de woestijn om daar tequila te gaan zuipen en van die burritos te eten met kaas en champignons die hij eigenlijk niet te vreten vond en toen hij daar die rosse ontmoette die getrouwd was met een vent die verantwoordelijk was voor de waterzuiveringsinstallaties in een stad waar geen zuiver water uit de kraan komt en die het kotsmisselijk beu was dat die vent van haar in het weekend maar in de zetel bleef zitten om naar baseballwedstrijden te kijken waarin voortdurend mensen in vreemde pakken gelijk kiekens het veld oplopen omdat het publiek dat grappig vindt, dat was ze moe en ze kroop over mij en ze wilde mij kussen terwijl iemand anders vertelde dat hij uit Matamoros afkomstig was, maar naar Ciudad Juárez was verhuisd vanwege zijn neef, die in het Amerikaanse leger had gezeten en in Afghanistan had

gevochten maar daarna was ingelijfd door Los Zetas die hem veel meer geld gaven en een ziekteverzekering en betere wapens, maar die uiteindelijk te grazen werd genomen door leden van het Golfkartel die hem in stukken hebben gehakt en hem in zoutzuur hebben opgelost en daarbij ook nog eens zijn tante hebben ontvoerd en een jaar lang in een kelder hebben opgesloten waar ze haar elke week, zo niet elke dag verkrachtten en mishandelden en terwijl hij het vertelde probeerde hij de vriendin van die rosse aan het kampvuur te verleiden, al wist hij niet dat ze lesbisch was.

3.

Er is het verhaal van de familie Mertens die verspreid woont over het noorden van Antwerpen en die om de zoveel tijd gewoon nog samenkomt voor een barbecue of om met de klein mannen naar de voetbal te gaan zien, terwijl de broers en zussen onderhand discuten over een nieuwe Engelse firma die gespecialiseerd is in het onschadelijk maken van af luisterapparatuur, want de familie Mertens bestelt iedere maand voor vijftien miljoen euro cocaïne bij het Golfkartel en laat die door haar honderdvijftig onderdanen verslepen tussen de haven van Antwerpen en de haven van Rotterdam, tot de dag waarop een van hun dochters verliefd werd op een undercover-agent van de federale politie en ze zouden trouwen die twee, tot de undercover-agent spoorloos verdween, omdat ze hem ineens uit het niks een miljoen of drie hebben gegeven om op een eiland te gaan zitten in de Stille Zuidzee, want moord en doodslag, daar doen ze niet aan bij de familie Mertens en op het eind van de rekening zijn dat dus eigenlijk heel brave mensen.

Er is het verhaal van de Litouwse connectie die ervoor gezorgd heeft dat alle leden van de familie Mertens zo goed als voor niets in een spiksplinternieuwe BMW of Lexus rondrijden en die ook nog steeds niet gepakt zijn, want de dief weet niet wie de monteur is en de monteur weet niet wie de chauffeur is.

Er is het verhaal van de Albanezen die de Litouwers goedkoop van wapens voorzien en die voortdurend over en weer reizen tussen de heiligdommen en de jachtvelden en die nog steeds leven naar de heilige en traditionele wetten van de Kanun die gaan over gastvrijheid, rechtschapenheid, eer en bloedeer, en om die laatste te beschermen ontstaan er nog regelmatig van Antwerpen tot Tirana bloedige vetes die pas eindigen wanneer iedereen die de wreker wreekt zelf gewroken is en niet meer kan wreken.

Er is het verhaal van de Russen die opereren vanuit een land waarin de legale economie een marge vormt op de illegale economie. Het verhaal van de zigeuners die die volgens het driejaarlijks rapport van Europol in zowat alle gecategoriseerde

takken van de zware en georganiseerde criminaliteit vertegenwoordigd zijn. Het verhaal van de Italianen. Het verhaal de Europese lobby. Er is zeker het verhaal van de psychopaten, maar er is vooral ook het verhaal van al die andere mensen die ook van alles verkeerd doen gelijk gij en ik ook van alles verkeerd doen en die in het diepst van hun wezen dus ook misdadig zijn want ge moet maar een ding verkeerd doen op honderdduizend dingen die ge goed hebt gedaan en het zijn is bevlekt, de onschuld besmeurd en de liefde bezoedeld.

4.

Er is het verhaal van mijn broer die een aantal Marokkaanse vrienden heeft die iedere week in een colonne Mercedesen C220 coupé tegen 230 kilometer per uur over Franse en Spaanse autostrades scheuren met telkens honderdvijftig kilo hasj gewoon op de achterbank tentoongespreid, omdat de flikken er toch niet aankunnen, aangezien de eerste en laatste Mercedes ter afleidingdient, en in dat licht vertelde mijn broer mij onlangs dat hij moslim wilde worden, waarop hij mij en passant nog een grammatica van het Klassiek Arabisch te leen vroeg.

Er is het verhaal van mijn tante Sandra die een kind had van een zekere John en om het simpel te houden had ze dat kind dan ook maar Shana genoemd, tot Shana op een dag met een van de vrienden van mijn broer naar huis bleek te komen, en al was dat voor John niet zo'n probleem, de man was toch al jaren verdwenen, Sandra hamerde er toch op dat Shana even naar de huisarts zou gaan om zich te laten steriliseren.

Er is het verhaal van mijn nonkel Patrick die Thaise jongetjes neemt op het altaar dat hij had opgericht voor zijn dode en onmenselijke moeder die vier van haar acht kinderen, waaronder Sandra, Patrick en mijn eigenste moeder, in het gesticht had gestoken, omdat ze er dan vanaf was, van die 'ambetaante rotjoeng'.

Er is het verhaal van nummer vier in de lijst, nonkel Ronny, die 20 jaar door Europa heeft gezworven op heroïne en diefstal en die de gelukkigste man van heel Antwerpen is geweest.

Of het verhaal van Jef Banane die oorspronkelijk uit Egypte kwam en die in de jaren negentig een affaire had met nog een andere tante, vlak nadat die het huis had gedeeld met een provincieraad-voorzitter van 't Vlaams Blok en die gekend was in het nachtleven van Brabant en omstreken en zodoende via via mijn moeder leerde kennen en haar een halve kilo speed van de hand deed, om haar te helpen zo'n alleenstaande moeder met twee kinderen en vijf Jack Russels en Chihuahuas en wat

is het allemaal, zolang ze maar eten hebben die ratten van beesten, en het liep goed de handel, want elke week stond er wel een of ander wrak van een vrouw in onze living te trillen en te bibberen op haar graatmagere kromme zonnebankbenen die al direct na de zogenaamde transactie een eerste gram door haar neus duwden en dan ademden al zo of ze een uur onder water hadden gezeten, tot een keer Jef Banane om geld was komen vragen en toen bleek ineens dat we net zouden verhuizen en dat ze dat potje met geld ergens tussen allerlei andere potjes had gestoken, die er ook nog eens stuk voor stuk hetzelfde uitzagen, en toen ze ook daar niet tussen zaten en ook niet in de badkamer boven en ook niet in de keuken en ook niet in een van de vuilzakken en ook niet in de auto en ook niet in de zakken van mijn broer, toen - op dat moment - begon zij een verhaal te vertellen van haar vader die een attaque had gekregen en in het ziekenhuis lag te creperen en al zijn kinderen zo had verwaarloosd dat niemand hem kwam bezoeken en niemand kwam helpen en dat ze van het geld van die speed de ziekenhuiskosten had betaald en dat haar advocaat nog steeds niks had geregeld en dat het OCMW maar niet deed wat het moest doen en dat het allemaal volgende week wel in orde zou komen en toen begon ze zelfs te roepen en te tieren op die Jef Banane alsof hij een hoop ongeschreven regels had overtreden en haar moedwillig in het zak had gezet en blèren en bleiten en blaken 'Niemand helpt mij en die vuil advocaten, voor met hun vieze, vuile, vettige poten aan mijn lijf te zitten, dan weten ze waar ze mij kunnen vinden, maar als ze moeten storten, godverdomme en zelfs de koning heb ik een brief gestuurd, maar wat doet die voor zijn volk? Niks, juist geen kloten. En het zijn allemaal smerige zakkenvullers en niemand gelooft mij, maar het is allemaal begot echtig waar, hij had ambras met zijn wijf, mijn vader bedoel ik, ze heeft hem bijkans overhoop geknald, maar hij lag al op de grond van zijn eigen ataque, mijn kinderen, die kunnen het zeggen, als ze niet naar hun vader lopen tenminste, want die heeft wel geld, maar geen liefde, want anders had hij mij niet zo laten zitten en dan was de sneeuw niet zo zwart gelijk ze nu is en *Jesus Christ*, ik hang mij straks gewoon op aan een koord en dat ze mijn hondjes maar in het asiel steken, dan zijn jullie gelijk van mij verlost en ik van mijn eigen' en Jef Banane, die nochtans Jef Banane heet omdat hij van wat ik heb horen zeggen de gewoonte had zijn vijanden levend te villen alsof zijn slachtoffers menselijke bananen zijn die ge zomaar kunt pellen, afijn, hij wist ook niet echt meer wat te zeggen.

Er is ook het verhaal van dat provincieraadslid van het Vlaams Belang die naast zijn politiek mandaat geen geld verdiende, maar het wel ontving en het telde en die mij ooit es had opgehaald aan Berchem-Station en met mij aan 't discuten was geslagen over de kunst en de wereld en zei van 'zoudt ge dat wel doen, boeken schrijven, of wat is het allemaal, daar is toch geen publiek voor, dat interesseert toch geen kat, ik heb achtduizend de maand en gij? wat hebt gij? en toen hij mij thuis afzette ging hij met mij mee naar binnen, thuis bij mijn moeder, waar mijn broer zat te pokeren met

zijn Berberse vrienden terwijl een vriendin van mijn moeder coke stond te snuiven boven de groene woestijn van die tafel en stond te roepen en te tieren en zich aanstond te stellen en zei: 'Ah Michael, amai zo lang geleden', terwijl ik dat mens kende van toeten noch blazen, maar het kon en het mocht, want ze zou zich straks laten nemen door de man met het geld, in ruil voor nog een paar gram en in ruil voor de dood, want nog geen twee weken later had de man van het Vlaams Belang haar met een stuk prikkeldraad de nek omgebonden en gewacht tot ze eindelijk zweeg.

Er is het verhaal van mijn moeder die mij onlangs vertelde dat ze een piercing in haar kut had laten steken in de Cinderella, het hoerenkot waar ze haar onlangs hadden ontslagen omdat ze de godganse tijd ambras had met een half-Marokkaanse die niks deed dan het bloed onder haar nagels halen en herhaaldelijk seks had gehad met de aan amfetaminen en anabolen verslaafde bodybuilder waar mijn moeder jarenlang verliefd op is geweest, en wiens foto ze nog steeds bijhoudt in haar sacocoe als om hem volgens eeuwenoude rituelen te beschermen, al zou ze die half-Marokkaanse, die Luisa heet en tweeënveertig kilo weegt en aan de eerste de beste vertelt dat ze eigenlijk veel liever Tajine en Couscous zou koken bij mensen thuis in plaats van godganser nachten in die bordelen te moeten zitten, die Luisa had mijn moeder beter kunnen beschermen, want onlangs nog kreeg ze van de aan anabolen en amfetaminen verslaafde bodybuilder acht kaarsen door haar nijpende jongemeisjeskont gestoken en vlak nadat mijn moeder net niet die piercing liet zien vertelde ze over Herman, de kapitein van een binnenvaartschip vol petrol dat volledig dreef op geld, en die onlangs drieduizend euro was komen opdoen daar in dat bordeel aan die triestige sliert lintbebouwing tussen de Lijkveldestraat en de Nieuwgeborenenlaan - handje contant - omdat hij van de drugs en de champagne daar in dat smerig hol zijn fluit niet omhoog kreeg en hoe ze dan nog snel in haar auto was gestapt en heel het Waasland was afgereden op zoek naar een nachtwinkel waar ze viagra hebben, maar dat hebben ze niet in de nachtwinkel viagra en uiteindelijk had ze dan toch maar besloten om hem, Herman de Kapitein, met een rubberen rond haar uitgevallen gat gebonden dildo en bijgestaan door drie andere madammen in zijn harig kapiteinshol te nemen en hij vond het geweldig die Herman alleen was het hem allemaal wat duur die ganse grap en sindsdien zit mijn moeder, nadat ze eerst nog de RSZ en de bank en haar advocaat van de schuldbemiddeling had proberen oplichten met valsheid in geschrifte en in woord, geheel en al in lijn met de teneur van de rest van haar leven, opnieuw in een diepe put schulden.

Er is daarnaast het verhaal van mijn vader die al vijftien jaar een relatie heeft met een vrouw die door mijn moeder consequent Smoelavitsj genoemd wordt omdat er tussen de twee vrouwen niet al te amicale relaties bestaan, waarschijnlijk omdat Smoelavitsj het maar moeilijk kan verkroppen dat mijn vader vijftien jaar na het ongelukkig

tafereel waarin hij met een shotgun voor de neus van de vrouw die mij op de wereld heeft gescheten een alcoholistische dans van wanhoop en waanzin opvoerde, dat hij na al die jaren nog steeds rondloopt met een zekere spijt en genegenheid in zijn hart jegens de vrouw die van hem was weggelopen om af te zakken in het laagste van de laagste beroepen ter wereld en net daarom waarschijnlijk moet hij het gewoon hebben laten passeren toen Smoelavitsj van een zekere Siciliaan die zich Salvo Il Consigliere laat noemen en die in Bulgaarse vrouwen handelt en bij elk probleem dat zich stelt zijn schouders ophaalt en zegt: 'Dat regelen we wel,' waarop hij laconiek een paar honderd euro op tafel smijt, van die Siciliaan hebben ze toen voor 18.000 euro een meedrinkzaak aan de Kamperbaan in Hechtel-Eksel gekocht, een zaak die Smoelavitsj vervolgens volpompte met vrouwen uit hetzelfde post-communistische en bijgevolg extreem Katholieke Polen waarin zij was geboren, maar Smoelavitsj kon het op den duur niet meer aan en kreeg een hernia en mijn vader kreeg twee hernia's, maar omdat zij de vrouw was, was zij de baas en met het geld van mijn vader huurde ze vijfhonderd meter verder een huis en met de hulp van haar malafide schoonzoon sleurde ze haar duizenden en duizenden euro's aan kristal en antiek, aan eiken meubels en shampoos en bloemen en planten en dagcrèmes en haar zonnebank en het wasmachien en de Mercedes E220 die hij voor haar had gekocht en die zij alleen maar moest hebben op voorwaarde dat het ding op haar naam stond naar ginder, terwijl mijn vader alleen was blijven zitten in die meedrinkzaak, waar hij was beginnen zuipen, heelder flessen Jägermeister tegelijkertijd, en waar hij piepeloere zat en zot werd van de overgebleven vrouwen die gingen en kwamen als ze goesting hadden en pikten en godverdomme jaloers waren, want de een poept er vijfduizend bij mekaar op een maand en de ander vijfhonderd, dus jawel de concurrentie is groot in dergelijke milieus waar de uitbater uitbuit en zelf door de uitgebuiten nog het meest wordt uitgebuit, afijn, overal dus.

Van wat hebben we nu het meest? Het goede of het kwade? Is de werkelijkheid nu een complot dat voor of tegen ons werd gesmeed? Is het hebben van bloed niet even misdadig als het verspillen van bloed? Waar ligt nu de absolute grens tussen het verdienen van geld en frauderen als ge weet dat zij die frauderen het vaak met minder moeten rooien dan zij die verdienen? Is misdaad nu een uitzondering op de liefde? Is de liefde een uitzondering op de misdaad? Of misschien is liefde wel een misdaad, maar misdaad geen liefde? Zijn schrijvers nu detectives of clowns? En wat als elk spoor hoe dan ook naar u zelf of door u zelf heen loopt gelijk een slagader die uw bloed van uw hart naar uw hart pompt en het onderweg onherstelbaar bevuilt?

Er is het verhaal van de bejaarde professor die in de kelder van een cantina een uitleg probeerde te doen over hoe de chaos het eerste en laatste leidende principe vormt in

ons universum, maar die ondertussen al zoveel gezopen had dat hij in de chaos van zijn eigen hoofd het woord entropie niet meer terugvond.

Of het verhaal van de dood, die een einde maakt aan alle andere verhalen, maar wiens eigen verhaal niemand ooit verteld zal krijgen.